

különszám
ROMANA
Széles a világ
– nagy a szerelem

Rosanna Battigelli

Bűvölet a Karib-tengeren

Susannah Erwin

Több, mint kellékefeleség

Bella Frances

Ki hisz még a tündérmesékben?

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Rosanna Battigelli, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: *Caribbean Escape with the Tycoon*

(Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Gaáli István

© Rosanna Battigelli, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: *Caribbean Escape with the Tycoon*

(Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Gaáli István

© Bella Frances, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: *Redeemed by Her Innocence*

(Harlequin Mills & Boon, Presents)

• Magyarra fordította: Gaáli István

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA KÜLÖNSZÁM 116. számában, 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-640-1

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Rosanna Battigelli

Bűvölet a Karib-tengeren

1. FEJEZET

– Ül le ide, és ne mozdulj, Adrien – hallott Chanelle egy mély hangot az átellenben lévő asztal felől, miközben a partot szemlélte az Aquarius fedélzetén. Álmában sem gondolta volna, hogy egyszer egy ilyen luxushajó vendége lesz. – Mindjárt jövök, hozok valami finomságot.

Chanelle kíváncsian felemelte a tekintetét, de csak a férfi tarkóját látta. Haja aranybarna volt, a hajvégeknél kissé göndörödött, széles válla jól látszott a türkizkék ing alatt. A tökéletesen illeszkedő fekete vászonnadrág kiemelte izmos lábait.

Amikor a fagylaltgép felé fordult, egy piros bikinis fiatal nő sétált el mellette, és széles mosollyal üdvözölte, mire a férfi mondott neki valamit, s arcán hamiskás mosoly suhant át.

A pasas nyilván nő, és mégis nőekkel flörtöl. Ráadásul a gyereke előtt! – méltatlankodott magában Chanelle.

Adrien a versenyautójával játszott az asztalon, szájával utánozva a motor berregését. Helyes gyerek volt, ragyogó kék szemű és aranybarna hajú, akárcsak az apja. Felhúzta a kocsit, majd elengedte, s a kocsi az asztal másik oldalán állt meg. Adrien felállt a székére, és áthajolt az asztal fölé, hogy elérje.

Chanelle szíve kihagyott egy ütemet. Olyan közel a korláthoz! Riadtan fordult a férfi felé, aki még mindig a fagylalttal volt elfoglalva. A piros bikinis nő közben eltűnt.

Amikor Adrien felállt az asztalon, Chanelle két nagy lépéssel ott termett, és karon ragadta.

– Gyere onnan!

– Mit csinál?

A mély hang most közvetlenül Chanelle háta mögül jött. A lány megfordult, és érezte, hogy előnti arcát a pír. A férfi letette a fagylaltot, átkarolta Adrient, összevonta a szemöldökét, és jeges kék szemével Chanelle-re meredt.

– Miért fogta meg a karját?

Mert te nem vigyáztál rá, akarta mondani Chanelle, de lenyelte a megjegyzést, és nyugodt tekintettel nézett vissza a férfira.

– Félttem, hogy átesik a korláton.

– Fölösleges volt félni, figyeltem rá.

Chanelle úgy érezte, mintha két vakító kék lézersugárba nézne.

– Én közelebb voltam – felelte, igyekezve határozott hangot megütni –, és onnan úgy tűnt, veszélyesen közel van a korláthoz. – Az ajkába harapott. – Nézze, én csak meg akartam védeni. Egy rossz mozdulat, és...

– Oké, értem – mondta a férfi, és békítő mozdulatot tett a kezével. Hangja nem volt már kemény, vonásai megenyhültek. – Köszönöm a hősie közbelépést.

Chanelle felvont szemöldökkel tanulmányozta, és arra gondolt, hogy ilyen arccal és testtel akár modell is lehetne.

– Mi folyik itt?

Egy harmincas éveiben járó nő lépett oda hozzájuk, hullámos, vörösesszőke hajjal, márkás ruhákban; védelmezően megfogta Adrien másik kezét, és aggódó pillantást vetett a férfira.

– Ne aggódj – mondta a férfi elnyújtva. – Majd én elintézem.

Chanelle lopva a férfi kezére pillantott. Nincs rajta karikagyűrű. Majdnem felhorkant. Hát persze, így jobban lehet csajozni... Vajon tudja ez a nő, hogy mit művel a férje a háta mögött?

– Megyek a kabinunkba. Gyere, Adrien. – A nő felvonta a szemöldökét, és a férjéhez fordult. – Vance?

– Mindjárt megyek, Mariah – mondta a férfi, és elengedte Adrien kezét.

A nő emelt fővel elsétált Chanelle mellett a gyerekekkel. Amikor eltűntek az automata tolóajtók mögött, Chanelle óvatosan ismét a férfira nézett. Vance... Szép név. Kár, hogy nem illik a jelleméhez.

Vance tett néhány lépést felé, homlokát összeráncolta. Arcszeszének illata a lány orrába szállt; fás, egzotikus illat volt, szantálra és cédrusra emlékeztetett.

– Nem gondolt még rá, hogy hajón dolgozzon? Vigyázhatna a gyerekekre – mondta vigyorogva a férfi. – Ennek a hajónak még szerintem nincs őrangyala.

Chanelle sűrűn pislogott, zavarba hozta a rászegeződő szempár. Nem tudta, mit mondjon erre; tétován végigsimított a haján. Tampában nagy volt a fülledtség, és párás levegőben gyakran begöndörödött a haja.

– Én... én csak egy balesetet akartam megelőzni – felelte védekezően.

Kihúzta magát, és próbálta visszanyerni önbizalmát. Nem hagyja, hogy ez a szoknyavadász az ujjá köré csavarja a férfias bájával. Hány nőt nevezhetett már angyalnak?

– És nem is bánom, hogy közbeléptem – tette hozzá, dacosan felemelve az állát.

A férfi egy pillanatig szótlanul bámult rá, majd összeszűkítette a szemét, s tekintete Chanelle eljegyzési gyűrűjére vándorolt. Mintha néhány pillanatra eltűnődött volna, aztán ismét felnézett, és furcsa pillantást vetett a lányra.

– Szerencsés a vőlegénye, hogy ilyen gondoskodó felesége lesz. Nem kell aggódnia a gyerekei miatt, maga oroszlánként fogja védeni őket. – Rekedt torokhangon nevetett. – Mondja csak, nem Oroszlán a csillagjegye?

Vance észrevette, hogy a lány szemhéja megrebben, arany-zöld pöttyös szeme drágakőként csillogott a hosszú pillák alatt. Fényes ajka enyhén megnyílt, majd ismét összezáródott; tökéletes formájú volt, nem túl keskeny és nem túl széles. Az alakjából ítélve sportolt, vagy csak jó génjei voltak. Meglepve bámult Vance-re.

Mi a fenét csinál? Megkérdezte a csillagjegyét? Flörtbe kezdett ezzel az elragadó utassal, aki ráadásul el van jegyezve? Bárcsak visszaszívhatná a kérdést. Most törheti a fejét, hogyan másszon ki ebből a kínos...

– Nyilas.

A lány hangja kihívóan csengett, zöld szeme figyelmeztetőn megvillant.

– Á, szóval Nyilas – motyogta Vance. – A gyógyító, akinek intelligenciája hidat ver az ég és a föld között. – Felvonta a szemöldökét. – Hadd találjam ki. Maga vagy ápolónő, vagy tanár. Vagy valamilyen segítő szakmában dolgozik. – Megdörzsölte az állát. – Vagy totál rossz nyomon járok, és asztrofizikus – tette hozzá halkán nevetve.

A lány elfintorodott és a szemét forgatta, láthatóan próbálva leplezni derűjét. Vance-nek bizsergés támadt a gyomrában. Akár tetszik neki, akár nem, ez a lány olyan érzéseket kelt benne, amik nélkül nagyon is jól meg tudna lenni...

Gyorsan visszakényszerítette magát a földre.

– Szóval igen? Csillagokat tanulmányoz? – kérdezte csevegő hangon.

– Nincs időm a csillagokat nézegetni – felelte a lány. – És a munkám elég földhözragadt. Semmi fény és ragyogás.

Tétovázott, a szeme elsötétült; egy pillanatra alig észrevehetően összeráncolta a homlokát.

– Szociális munkás vagyok – folytatta tárgyilagos hangon. – A gyerekvédelemben dolgozom.

Mély levegőt vett, és Vance-nek az volt a benyomása, hogy akart még valamit mondani, de meggondolta magát.

Vance figyelte kipirult arcát. Hát akkor nagyon is érthető, miért sietett olyan gyorsan Adrien segítségére. Rosszul ítélte meg.

– A Nyilasnak vérében van a védőösztön – mondta bólintva.

A lány nem válaszolt, de valami megvillant a szemében, mielőtt leeresztette a tekintetét.

Vance-nek azt súgta az ösztöne, hogy ez a nő a tengerbe is beugrott volna Adrien után, hogy kimentse. Tekintete ismét a kezére vándorolt: a lány öntudatlanul az eljegyzési gyűrűjét babrálta.

Vance vonásai megkeményedtek.

– Nem tartom fel tovább, már biztos várja a...

A lány felkapta a fejét.

– ...vőlegénye.

A lány a gyűrűs kezére pillantott.

– Köszönöm – felelte mereven, és megint úgy tűnt, mintha mást is mondani akarna. Hátradobta a haját, megfordult és elindult.

Micsoda sörény, gondolta Vance lenyűgözve, és hirtelen késztetést érzett, hogy végighúzza benne az ujjait. Olyan volt ez a hajzuhatag a napfényben, mint a folyékony réz. Tovább akart beszélgetni ezzel a nővel, még akkor is, ha egy hang a fejében nyomatékosan az ellenkezőjét tanácsolta.

– Hé! – kiáltott utána, s mikor a lány megfordult, elmosolyodott. – Kicsit goromba voltam. Sajnálom. Ha a családomról van szó, bennem is erős a védőösztön.

A lány előbb nem szólt semmit, majd a fejét rázta.

– Nem kell bocsánatot kérnie. Fölösleges volt beleavatkoznom.

– Akkor legalább azért hadd kérjek bocsánatot, amiért úgy szóltam maga után, hogy „hé”. Vance vagyok. És szeretném jóvátenni. Mit szólna, ha meghívnám egy italra, Miss...?

A lány szótlánul pislogott. Amikor néhány másodperc múlva sem válaszolt, Vance összehúzta a szemöldökét.

– Mi az?

Csak képzeled, hogy ez a nő megvetően néz rád?

– Nem iszom nők férfiakkal – felelte hűvösen. – És az előbb mondta a feleségének, hogy mindjárt megy.

Vance zavartan pislogott, de mielőtt biztosíthatta volna, hogy nem akar kikezdeni vele, a nő sarkon fordult és eltűnt.

Ügyes vagy, Vance. Képes volt meghívni egy vendéget egy italra, mikor a vendégnek ott van az ujján az eljegyzési gyűrű, őt pedig nőnek nézi. Most biztos azt gondolja róla, hogy mekkora személtáda.

A fejét ingatva bement, s a liftben megnyomta a 13-as gombot. Az órájára pillantott. A hajó mindjárt kifut. Gyorsan váltott néhány szót Mariah-val és Adriennel, aztán beült a Merkúr bárba, és hátradőlve élvezettel kortyolt a borából.

Végre megkezdődött egyhetes szabadsága. Előtte kilenc hónapig keményen dolgozott, hogy átvegye szülei hajótársaságának, a Zodiac Cruisesnak az irányítását.

Kilenc hónappal ezelőtt, egy családi vacsora után az apja szívrohamot kapott. Haldoklása közben hosszan ránézett Vance-re, és utolsó erejével még ennyit mondott:

– Sajnálom, Vance. Mindent, amit mondtam vagy nem mondtam. Hogy nem voltam melletted, amikor kicsi voltál. Én... fel akartam építeni a céget a családnak. Most rád hagyom. Ugye átveszed?

De Vance-nek elszorult a torka, képtelen volt megszólalni. Így aztán apja úgy távozott az élők sorából, hogy nem hallhatta a szájából: megbocsát neki, és továbbviszi a céget. Még most is gyötörte emiatt a bűntudat.

Apja mindig is szeretne volna, hogy vele dolgozzon, megtanítsa neki az üzlet csínját-bínját, és végül a helyébe lépjen, ha nyugdíjba vonult. De Vance ellenállt; mindig is távol érezte magától ezt az embert, akit gyerek- és fiatalkorában alig látott.

Amikor annak idején megmutatta neki a rajzait, és közölte, hogy művészetet akar tanulni, apja nem tudta leplezni dühét.

– Ezt nem mondhatod komolyan!

Nevetése és a mozdulat, ahogy a sarokba hajítja a vázlatfüzetét, arculcsapásként érte Vance-et.

– Éhen akarsz halni? Ne butáskodj.

Aztán közölte a feleségével, hogy nem marad vacsorára, mert elment az étvágya, és elment hazulról.

Vance összerezzen az emléktől. Az apja gyakran bánt vele szigorúan, de ő nem hagyta magát eltántorítani: kitüntetéssel diplomázott művészettörténetből. Az anyjának csillogott a szeme a büszkeségtől a diplomaosztón – az apja viszont távol maradt.

Néhány hónap múlva Vance munkát kapott Toronto egyik neves galériájában, és már jóformán csak a rendszeres vasárnapi vacsorákon találkozott a szüleivel. Az apját az egyik ilyen vacsora után

érte a végzetes szívroham.

Vance nagyot kortyolt a borából. Soha nem akart a családi cégnél dolgozni – a sors iróniája, hogy a temetés óta minden éber percét azzal töltötte, hogy bebizonyítsa, méltó utódja az apjának. Győzködte magát, hogy mindezt az anyjáért teszi, de valójában a büntudatát akarta csillapítani, amiért nem adta meg apjának a választ, amit a haldokló élete utolsó pillanataiban hallani akart.

Az elmúlt kilenc hónapban Vance napi tizenkét órát dolgozott a Zodiac Cruises torontói központjában. Néhány hajóúton is részt vett, magas beosztású alkalmazottak mentorálták, és meglepve tapasztalta, hogy élvezi az új feladatokat.

Újabb kortyot ivott a borból, és gondolatai akaratlanul egy zöld szempárra terelődtek. Miért gondol arra a vörösesbarna hajú nőre? Kilenc hónapig távol tartotta magát a nőktől, minden figyelmét a cégnek szentelte. Nem azért vállalkozott erre a hajóútra, hogy visszatérjen a régi életmódjához.

És mégis meghívta egy italra azt a nőt, holott látta az ujján az eljegyzési gyűrűt. Mi a fene ütött belé? Úgy látszik, még mindig nem sikerült teljesen maga mögött hagynia a szoknyavadász múltját.

Nem tudott nem arra gondolni, milyen lehet a vőlegénye. Vajon gyakran végigsimít azon a hullámos hajzuhaton? Összekócolja a haját, amikor...?

Mély levegőt vett, és kiűzte a képet az elméjéből. Nem lett volna szabad eljönnie erre a hajóútra. Könnyelműség volt, tekintve, hány projekt van folyamatban a cég főhadiszállásán.

Lassan megforgatta a fejét. A válla is feszült volt. Talán befekszik a privát pezsgőfürdőjébe, hogy ellazuljon. Később aztán rendel vacsorát a kabinjába, vagy elmegy Mariah-val enni a hajó valamelyik éttermébe. Utána átmennek a Tejút színházba, és megnézik a hajó ének- és tánckarának előadását a hatvanas–nyolcvanas évek klasszikusaiból. Az utazási igazgató ekkor fogja bemutatni az utazóközönségnek.

És talán a Nyilas nő ott se lesz, hogy elterelje a figyelmét...

2. FEJEZET

Chanelle a 11-es fedélzet korlátjánál állt. Tekintete a hullámokról a bíbor- és aranyszín naplementére vándorolt, miközben a Tampa-öböl felhőkarcolói eltűntek a távolban. Nem volt kedve elvegyülni a nyitóbuli zajos forgatagában a 12-esen.

Behunyta a szemét, és lassan félálomba ringatta a hullámok monoton zaja.

Aztán fojtott kuncogásra riadt. A félhomályban két alakot látott: csókot váltottak, majd kéz a kézben elsétáltak. Felsőhajtott. Nem választhatott volna olyan nyaralást, ahol nem emlékeztetik minden percben a tönkrement kapcsolatára?

Ajkába harapott. Bármennyire is szeretne volna Parkert hibáztatni, amiért nem volt elég empatikus, szembe kellett néznie az igazsággal, hogy ő a ludas: több időt és energiát fektetett a munkájába, mint a kapcsolatukba.

„Megismerkedtem valakivel az edzőteremben.” Így robbantotta a bombát Parker hét hónappal ezelőtt. Már másnap kiköltözött; minden holmiját elvitte, kivéve az eljegyzési gyűrűt, amit Chanelle-nek adott. Onnantól kezdve Chanelle a pénztárcájában tartotta a gyűrűt, és pont akkor húzta fel az ujjára egy percre, azon tűnődve, mihez kezdjen vele, amikor az a kis közjáték történt a gyerekkel és a figyelmetlen apjával.

Ha minden jól alakul, most talán az esküvőjét tervezgetné, vagy akár már nászúton lennének, ahelyett hogy egyedül utazna egy hajón. De nem jött össze, és ha őszinte volt magához, be kellett ismernie, hogy megkönnyebbült.

Közvetlenül a szakítás után azonban nem így érzett. Mélyen meg volt bántva, és meg akarta érteni, hol romlott el a kapcsolatuk. Körülnézett a helyi könyvesbolt önsegítő részlegében, és megakadt a szeme egy könyvön, amely a hiperérzékeny emberekről szólt. Az olvasottak nagy részében magára ismert. A hiperérzékenyek idegrendszere gyorsabban és hevesebben reagál az érzékszervi benyomásokra, ezért bizonyos szagok, az erős fény, a hangos zene vagy némely emberek fokozott stresszt jelentenek számukra – és a párkapcsolatok is nagyobb kihívás elé állítják őket, mint az átlagos idegrendszerű embereket.

A kapcsolata Parkerrel nem állta ki a próbát.

Közben azt is be kellett látnia, hogy kiégett a munkájában. A főnöke már hónapokkal előtte azt tanácsolta neki, hogy vegyen ki szabadságot, mert megmutatkoztak rajta a kiégés klasszikus jelei, ő azonban bizonygatta, hogy jól van, és meggyőzte magát, hogy most, miután Parker elhagyta, még jobban bele kell vetnie magát a munkába.

Persze tévedett. Végül az orvosa határozatlan idejű betegszabadságra küldte, és tapintatosan biztosította róla, hogy mostani állapota nem a gyengeség jele. Aki hivatásszerűen foglalkozik traumatizált emberekkel, annak különösen nagy gondot kell fordítania a saját testi-lelki egészségére.

Talán még azon sem tette túl magát, hogy a biológiai apja elhagyta. Amikor az anyja terhes lett, azt állította, nem tőle van a gyerek, és még Chanelle születése előtt köddé vált, összetörve az anyja szívét. Chanelle tizenkét éves volt, amikor anyja megismerkedett egy Martin nevű bútorkereskedővel, aki rajongva szeretne az asszonyt, Chanelle-t pedig a saját lányának tekintette. Chanelle bizalma helyreállt a férfiakban, mígnem aztán Parker ismét lerombolta ezt a bizalmat.

Két férfi elhagyta – és most ráadásul az a veszély fenyeget, hogy a munkájának is búcsút inthet.

Komorán bámulta a kavargó vizet. A munkája a mindene, mihez fog kezdeni nélküle? Összeszorította a szemét, hogy visszatartsa a feltörő könnyeket, de már le is gördült néhány csepp az arcán.

– Hé, maga...

Meg sem kellett fordulnia, tudta, ki áll mögötte.

– Nem hagyhatom, hogy bárki is így szomorkodjon a hajómon.

Jól hallotta? A hajóján?

Gyorsan letörölte a könnyeit. Hű, de kínos, hogy ilyen állapotban látja.

– Történt valami? – kérdezte Vance.

– Hát, ez nem pont olyasmi, amit csak úgy elmondok...

– ...egy vadidegennek? – vonta fel Vance a szemöldökét. – Nézze, nem kell semmit mondania, de ha már itt vagyok, szeretnék tisztázni valamit. Nem akartam kikezdeni magával. De mikor látom, hogy valaki ennyire szomorú a hajóutamon, aggódni kezdek.

Chanelle hátrált egy lépést.

– Értékelem az aggodalmát, de tényleg fölösleges.

– Nyugtalanított az arckifejezése. – Vance egyik karjával a korlátnak támaszkodott, kinézett a sötétlő vízre, aztán újra Chanelle szemébe. – Nem is csak szomorúnak látszott, hanem szinte már kétségbeesettnek.

Chanelle szeme tágra meredt, amikor rájött, mire gondol a férfi.

– Azt hitte, hogy...? – Lenézett a fekete mélységbe.

– Megállítottam volna – mondta Vance rekedt hangon. – Vagy beugrottam volna maga után. – Megköszöri a torkát. – Nem akarok beleszólni, de ha valami gond van maga és a... – Vance a lány gyűrűsujjára pillantott.

Chanelle hirtelen megértette. Már az első találkozásukkor észrevette a gyűrűt!

Felforr benne a harag. Mi köze hozzá?!

– Már bocsánat, de ne akarja kiszedni belőlem, hogy vannak-e kapcsolati problémáim. Semmi köze hozzá. Ha nem akar beleszólni, akkor ne szóljon.

– Oké, oké. Igaza van. Bocsánatot kérek, Miss... vagy Ms. ...

– Chanelle – mondta a lány frusztrált sóhajjal. – További kellemes estét – tette hozzá ingerülten, és otthagya a férfit.

Amikor megnyomta a lift hívógombját, látta, hogy Vance közeledik felé, aztán előveszi az okostelefonját, és lelassítja lépteit. Úgy tűnt, üzenetet kapott.

Chanelle beszállt a liftbe. Mielőtt az ajtó becsukódott, még elkapta a férfi tekintetét. Úgy csillogott a szeme, mint a csillár kristályai a feje fölött.

Mariah üzent Vance-nek, hogy már az étteremben ül, és rendelt maguknak bort. Vance visszaírt, hogy mindjárt ott lesz.

Aztán a csukott liftajtóra pillantott, és lehuppant egy fotelbe.

Chanelle... milyen gyönyörű, nőies név. Vajon miért volt olyan szomorú? Felgyorsult a szívverése, amikor meglátta a korlátnál, és úgy érezte, át kell ölelnie. Alig ismeri, mégis heves vágy ébredt benne, hogy megvédelmezze.

Végigsimított a haján, mély levegőt vett, és felállt. Már így is megvárakoztatta Mariah-t.

A Félhold étterem bejáratánál a főpincér üdvözölte, és egy félreeső asztalhoz vezette, amelyen két pohár fehérbor állt, és egy sajttal olívbogyóval.

– Bocs a késésért, hugi – mondta bűnbánó mosollyal. Leült, elmesélte, mi volt az a kis közjáték Chanelle-lel az asztaloknál, és megnyugtatta Mariah-t, hogy Adrien nem volt veszélyben. – Hogy van a kis csirkefogó?

– Rendelt valamit anyával a szobaszerviztől, aztán megnéznek egy filmet, és korán lefekszenek.

Vance bólintott, és ivott egy korty bort.

– Ne nézz oda... – Mariah suttogóra halkította a hangját – de itt van az a nő, aki nem bírta a saját dolgával törődni.

Vance letette a borospoharat, és megpróbált nem venni róla tudomást, hogy a szíve kihagyott egy ütemet.

– Mondtam, hogy csak megjíedt, mert...

– Jó-jó, nem szóltam, Sir Vancelot.

Mariah kuncogott, Vance pedig a szemét forgatta gyerekkori beceneve hallatán.

Aztán feltűnés nélkül kissé oldalra fordult. Chanelle nem vette észre; rámosolygott a főpincérre, és bólintott. Átöltözött, most hosszú, magenta színű szoknyát és testre simuló fekete felsőt viselt,

amely kiemelte karcsú nyakát és nőies vonalait.

A főpincér egyenesen a szomszédos asztalhoz vezette.

Mariah-nak megcsörrent a telefonja, és Vance felismerte az anyjuk hangját a készülékben.

Chanelle hirtelen megtorpant, és hitetlenkedve bámult Vance-re, aki felé emelte a poharát, és udvariasan mosolygott. Chanelle arcára rá volt írva, mennyire zavarba hozza, hogy ilyen közel ül hozzájuk. Biccentett, és a főpincérhez fordult, aki odanyújtotta neki a borlapot. Halkan rendelt valamit.

– Máris hozom, Miss Robinson.

Vance-en forró bizsergés futott végig. *Chanelle Robinson*. Tetszett neki a hangzása. Puha és selymes, akárcsak a vállára omló hajkoronája.

Amikor ismét találkozott a tekintetük, Vance rámosolygott és bólintott. Chanelle-nek finoman megrebbent a szemhéja, és tétova mosollyal válaszolt.

– Anya azt mondja, Adriennek kicsit meleg a homloka – mondta Mariah, aki közben végzett a beszélgetéssel. – Megyek, megnézem. Ha jól van, majd megyek én is a színházba.

Miközben felállt, hogy kikísérje a nővérét, Vance kereste Chanelle tekintetét.

– Remélem, tetszik a Félhold – mondta neki, ahogy elhaladtak az asztala mellett, és könnyed mosolyt küldött felé. – Ja, és hadd mutassam be: ő Mariah Tremblay... a nővérem.

3. FEJEZET

Chanelle nehezen tudta leplezni meglepetését. *A nővére?* Azon kapta magát, hogy csak pislog a férfira, aztán Mariah felé fordult, és bizonytalanul rámosolygott.

Mariah odanyújtotta neki gondosan manikűrözött kezét.

– Örülök, hogy újra látom. – Aztán puszit dobott a bátyjának. – Megnézem anyát és Adrient, aztán jövök én is a színházba. Majd találkozunk, Sir Vancelot. – S már ott sem volt.

– Nem óhajt a borból, amit Miss Robinson rendelt, uram? – kérdezte a pincér, és megnevezte a bort.

Vance elismerően bólintott.

– Sejtettem, hogy jó ízlése van – mondta, és rámosolygott Chanelle-re. – Csatlakozhatok?

– Öö...

Chanelle igazából nyugodt vacsorára vágyott, de most, hogy a pincér ott állt mellettük, nem mondhatott nemet, így aztán röviden bólintott.

– Írja számlámhoz, Luciano – mondta Vance a pincérnek.

Chanelle tiltakozni akart, de Vance határozottan felemelte a kezét. Amikor a pincér elment, Chanelle azt mondta:

– Nem kellett volna, Mr. ... Vance.

Vance elmosolyodott, és kissé előrehajolt.

– Tekintse köszönetnek, amiért odafigyelt Adrienne.

Chanelle a homlokát ráncolta.

– Nem úgy tűnt, mintha örülne neki.

Vance összekulcsolt kezére támasztotta az állát, és egyenesen a lányra nézett.

– Kicsit túlreagáltam a dolgot. Sajnálom. Megbocsát?

Chanelle nem tudott mit felelni. A tréfás hang elbizonytalanította, és még nem tudta teljesen megemészteni a tényt, hogy a férfi nőtlen, és Adrien az unokaöccse.

Ne görcsölj már annyit, élvezd az életet! Hagyd, hogy ez az Adonisz meghívjon egy italra – és ha flörtöl veled, hát annál jobb!

A pincér kihozta a bort, Vance megkóstolta, jóváhagyólag bólintott, mire a pincér mindkét poharat megtöltötte.

– Mmm... – Chanelle behunyta a szemét, mikor belekortyolt a borába.

Megnyugtató borzongás futott át rajta. Ismeretlen területre merészkedsz, figyelmeztette egy belső hang. Jó jelnek vette, hogy a gyomra bizseregni kezdett a gondolatra.

Chanelle tenger gyümölcsei rizottót rendelt, és Vance is ugyanezt választotta.

– Az egyik kedvenc ételem – mondta, miután a pincér távozott.

– Ez a bor még annál is jobb, mint amit a kabinomban ittam – mondta Chanelle. – Pedig az is remek volt. Az ajándékosár is kellemes meglepetés volt, a csokival meg a többi finomsággal. – Rámosolygott a férfira, aztán újabb nagy kortyot ivott a borából. – Egészségére, Sir Vancelot – mondta csengő kacagással, felemelte a poharát, és félredöntötte a fejét.

Vance-nek szaltót vetett a szíve.

Köhögött, és megjátszott felháborodással összeráncolta a szemöldökét.

– Ne hívjon így. A nővérem is néha ezzel cukkol, bár most már kicsit ritkábban, mint amikor még a lovagvárunkkal játszottunk. – Szemét résnyire szűkítette. – Én nem vagyok se sir, se nemes lovag.

Chanelle félénken rámosolygott.

– Az előbb meg akart menteni a korlátnál, szóval nagyon is nemes. – Bekapott egy olajbogyót, és amikor beleharapott, tágra nyílt a szeme. – Ez csíp! – suttozta kuncogva, megnyalta az ajkát,

és a kezével legyezte magát.

Vance tekintete elidőzött az ajkán, és egyre erősebb lett a bizsergés a gyomrában.

Mikor a pincér kihozta a rizottót, Chanelle jó étvággal nekilátott. Vance elfojtott egy mosolyt. Üdítő látvány volt a salátaleveleket és bébirépat csipegető modellekhez képest, akikkel randevúzni szokott.

– Szeret főzni? – kérdezte Vance.

– Inkább sütni – felelt Chanelle mosolyogva, és ajkához emelte a borospoharat.

– Hogy kapcsolódjon munka után?

Hirtelen eltűnt a mosoly Chanelle arcáról; szemhéja megrezzent, a tányérjára meredt, állkapcsa megfeszült, s mikor újra felnézett, a szeme nedvesen csillogott.

– Bocsánat. Valami rosszat mondtam?

– Nem, csak... – Chanelle megrázta a fejét. – Csak kicsit depis vagyok a munkám miatt.

– Nem lehet könnyű munka – mondta Vance együttérzőn. – Mindennap kiszolgáltattott gyerekekkel és válságos helyzetekkel foglalkozni.

– Azt hittem, tovább fogom bírni.

– Otthagya?

– Most épp betegszabadságon vagyok. Kiegész. – Chanelle felsóhajtott. – Szeretem a gyerekeket, és jó érzés, ha javítani tudok a helyzetükön, de nem mindig alakulnak úgy a dolgok, ahogy szeretném, és ez a magánéletemre is kihat.

– Maga is emberből van. Csodálatra méltó, ha valaki ennyire szívén viseli a gyerekek sorsát.

– A vőlegényem szerint túlságosan is. – Chanelle az ajkába harapott és hátradőlt. – Mármint a *volt* vőlegényem szerint. Felbontotta az eljegyzést.

– Sajnálom – motyogta Vance. – Akkor kijutott a jóból.

– Az én hibám is, hogy ez lett a vége – húzta el a száját Chanelle. – Túl sokat dolgoztam.

Vance figyelte, ahogy előrehajol, és megtámasztja állát a kezével. Az iménti könnyed vidámságnak már nyoma sem volt.

Ránézett az órájára, és felpattant.

– Nagyon sajnálom, Chanelle, de mennem kell, már öt perce a Tejút színházban kéne lennem. Tényleg, maga nem jön a megnyitóra?

– Öö... lehet – felelte Chanelle bizonytalanul, és újra felemelte a villáját, hogy folytassa az evést.

– Hát akkor... lehet, hogy ott majd találkozunk. *Arrivederci*.

Vance rohant a színházba. Teljesen belefeledkezett a beszélgetésbe – Chanelle Robinson rabul ejtette. Még jó, hogy az órájára nézett, különben lekészte volna a beszédét.

A zenekar játszani kezdett, majd nem sokkal később Jake Ross, az utazási igazgató lépett a színpadra. Vance a színpadra nyíló oldalajtónál várakozott, míg Jake szórakoztató hajós anekdotákkal hozta hangulatba a közönséget. Aztán a hangja ünnepélyessé vált.

– Hölgyeim és uraim, most félre a tréfával! A héten tartogatunk az önök számára néhány meglepetést. Kezdjük mindjárt azzal az emberrel, aki elvállalta a hajótársaság vezetésének ijesztő feladatát. Miután Bruce Kingston, a Zodiac Cruises alapítója és elnök-vezérigazgatója kilenc hónappal ezelőtt elhunyt, fia fáradhatatlanul dolgozott, hogy betölthesse a helyét. De ez még semmi: nagy tervei vannak, hölgyeim és uraim, melyeket ezen az utazáson fog először megosztani velünk. Nagy-nagy öröömre szolgál, hogy itt van velünk az Aquarius fedélzetén. – Lendülettel mozdulatot tett. – Kérem, üdvözljék velem együtt Mr. Vance Kingstont, a Zodiac Cruises megbízott vezérigazgatóját és társtulajdonosát!

Zúgó taps fogadta a színpadra lépő Vance-t. Megköszönte a lelkes fogadtatást, röviden elmagyarázta, miért van itt, és milyen programok várnak az utasokra a héten. A hét közepén rendezendő gálaünnepségen az anyja hivatalosan bejelenti a visszavonulását, és formálisan is átadja neki a cég irányítását. A gálán a hajó minden utasát szeretettel látják.

A közönség éljenzett és fütyült. Vance meghajolt, s mikor kiegyenesedett, a tekintete az egy vendégre esett a terem jobb szélén.

Chanelle.

A zenekar újra játszani kezdett, ő pedig lelépett a színpadról, átadva a helyet az Aquarius táncosainak. Helyet foglalt Mariah mellett az első sorban, hátradőlt a párnázott székben, és igyekezett átadni magát a látványos nyitóshow nyújtotta élvezetnek.

De miközben szólt a zene és villogtak a fények, ő újra meg újra egy arany-zöld szempárt látott maga előtt.

4. FEJEZET

Chanelle úgy tervezte, hogy korán lefekszik. Túl sok bort ivott, így a kelleténél bizalmasabbra fordult a beszélgetése Vance-szel, és utólag szégyellte a kuncogását, meg hogy Sir Vancelotnak szólította.

De aztán az étteremből kilépve eszébe jutott Vance megjegyzése, hogy esetleg találkoznak a nyitóműsoron, és hogy milyen behatóan nézett rá kék szemével.

Hirtelen megállt. Megdobogtatta szívét a gondolat, hogy újra láthatja.

Továbbment, immár sokkal könnyedebb léptekkel. A színházteremben már elkezdődött a műsor, de talált egy üres helyet hátul. Ahogy kényelmesen elhelyezkedett, meghallotta az utazási igazgató köszöntőjének utolsó szavait. Vance Kingston nevére összerezett, aztán valóságos rémület futott át rajta, amikor az utazási igazgató a Zodiac Cruises megbízott vezérigazgatójaként és társtulajdonosaként említette.

Tekintete a színpadra lépő Vance-re szegeződött. Tehát mégiscsak jól hallotta a korlátnál, amikor a *hajójáról* beszélt.

Chanelle bekapcsolódott az üdvözlő tapsba, s amint a zaj elült, hallotta a szíve kalapálását. Bizsergés futott át a testén, arca lángolt.

És most mintha Vance egyenesen őrá nézett volna.

Mikor a tömeg kiözönlött a színházból, Vance-t sehol sem lehetett látni, és Chanelle kénytelen volt beismerni magának, hogy kicsit csalódott emiatt. Ennyit arról, hogy kerülni akarta...

A kabinjába visszatérve lezuhanyzott, aztán rákeresett az interneten Vance Kingstonra. Megtudta, hogy gyakran jár egzotikus helyekre és művészettel, autókkal és szórakoztatóiparral kapcsolatos elit rendezvényekre, ahová a gazdagok és szépek, és hogy őt tartják Kanada egyik legvágyottabb agglegényének.

Chanelle félretette az okostelefonját, és kiment az erkélyre. Hosszan bámulta a hullámozó kavargó vizet, melyen visszatükröződött a hold fénye, aztán befeküdt az ágyába, de sokáig nem tudott elaludni. Elméjében újra meg újra Vance Kingston képe jelent meg.

Azt remélte, ezen a vakáción egy időre elfelejtheti az elmúlt hónapok minden felgyülemlett feszültségét, és végre kikapcsolódhat. De mi lesz a kikapcsolódásból, ha bármikor összefuthat a férfival, aki ilyen nyugtalanító hatással van rá?

Vance a kanapéra dobta zakóját, és meglazította nyakkendőjét. Elégedett volt, a nyitóműsor szép sikert aratott. Tűnődve beletúrt a hajába. Még jobb lett volna, ha utána...

Itt megállt a gondolatban. Mi jut eszébe? Az, hogy a műsor előtt Chanelle Robinsonnal töltötte az idejét, még nem jelenti automatikusan azt, hogy utána újra találkoznia kell vele.

Megrázta a fejét. Van épp elég más gondja, például a közelgő gála.

Beállt a zuhany alá. A meleg víz kellemesen ellazította a vállát és a hátizmait. Lelki szemei előtt a Chanelle-lel töltött pillanatok emlékei jelentek meg – már megint...

Felnyögött. Megfogadta, hogy többé nem fogják elterelni a figyelmét a nők, és ahhoz, hogy elérje a céljait, nem szegheti meg ezt a fogadalmat. Túl sok minden forog kockán, nem utolsósorban az önbecsülése.

Az utóbbi kilenc hónapban sikerült minden figyelmével a céljaira koncentrálni, még akkor is, ha természetesen akadtak nők, akik diszkréten felkínálkoztak neki, és néha bizony kísértésbe esett...

Kilépett a zuhany alól, megtörölközött, és a köntösébe bújva elnyújtózott az ágyon.

Chanelle Robinson határozottan más, mint az eddigi randevúpartnerei. Valahogy olyan... *valódi*. Semmi megjátszás, semmi mesterkéltetés; két lábbal áll a földön, és nyilvánvalóan imádja a munkáját. Elképzelte, ahogy az elhanyagolt gyerekekről gondoskodik. Vajon ő is volt valaha

veszélyben?

Élesen beszívta a levegőt, és az órára nézett. Mindjárt tizenegy. Fogott egy könyvet, olvasni próbált, de minduntalan elkalandoztak a gondolatai, így újra félretette. Ledobta a köntöst, bebújt a hűvös takaró alá, és mélyet sóhajtva engedte, hogy betöltsék agyát a Chanelle-lel kapcsolatos gondolatok.

5. FEJEZET

Amikor Chanelle felébredt, első pillantása a kelő nap fényében fürdő erkélyre esett. Mögötte a tenger és az alacsonyan ülő, színes felhők látszottak. Felkelt, kilépett az erkélyre, s a korlátnak dőlve mélyen beszívta a friss reggeli levegőt.

Aztán úgy döntött, reggeli előtt úszik néhány kört a medencében. Felvette mentazöld fürdőruháját, lófarokba kötötte a haját, és felment a 12-es fedélzetre. A víz kellemesen hűvös volt; egy darabig csukott szemmel lebegett a felszínen, élvezve és súlytalanság érzését, aztán egyhuzamban leúszott hat hosszt. Utána megtörölközött, elnyúlt az egyik nyugágyon, és a könyvét olvasta.

Szemhéja lassan elnehezült – nem csoda, nyugtalanul aludt az éjjel, kétszer-háromszor is felébredt. Letette ölébe a könyvet, és hagyta, hogy a közeli szökőkút csobogása álomba ringassa.

Vance szerette a fitnessteremben kezdeni a napot: ez nemcsak arra volt jó, hogy megőrizze az erőnlétét, hanem arra is, hogy közben kiadja magából az érzéseit.

Munkamániás apja minden energiáját a Zodiac Cruises sikerre vitelére fordította, és komoly vagyont szerzett a tizenkét hajóval, melyek mindegyikét egy állatövi jegyről nevezték el. Nem az ő hajóik voltak a legnagyobbak, de a legfényűzőbbek közé tartoztak. Az első éppen ez volt, az Aquarius, amely Vance csillagjegyről – Vízöntő – kapta a nevét.

Ahogy a cég növekedett, apja teljesen az anyjukra bízta gyerekeik nevelését, aki csak azután lépett be az üzletbe, hogy Vance és Mariah elkezdte az iskolát. Vance úgy nőtt fel, hogy az apja soha nem volt ott az iskolai koncerteken és kosárlabdameccseken – néha még a családi összejövetelekről is távol maradt.

Vance megfogadta, hogy ő nem lesz ilyen. Tinédzserként fellázadt az apja ellen, és folyton összeütközésbe került vele. Tizennyolcadik születésnapjára vett egy Harley-Davidson, és egy motoros bandával elszárguldott nyugatra a Trans-Canada Highwayen. Két szuvenírt hozott magával a kéthetes kiruccanásról: egy cowboykalapot és egy Vízöntő-tetoválást a háta felső részén.

Motorra már csak ritkán ült, de utazni még mindig szeretett. Második otthona Coral Haven volt, egy karibi sziget, amelyet a szülei vásároltak, és amelyen luxusvillát építettek. Most is alig várta, hogy amikor az utasok a Nagy-Kajmán szigetre kirándulnak, ő ott tölthessen egy napot a családjával.

A fárasztó edzés után a medence felé vette az irányt, hogy lehűtse magát. Zuhanyzás közben felfigyelt az egyik nyugágyon fekvő nőre. Mentazöld fürdőruhát viselt, hosszú lába volt, ölében könyv hevert, s bár szemét óriási napszemüveg takarta, felismerte vörösésbarna hajáról.

Szíve gyorsabb sebességre kapcsolt. Az Aquarius nem volt egy kis hajó, mégis úgy tűnt, folyton Chanelle Robinsonba botlik.

Beugrott a vízbe, aztán felbukkant, kirázta a haját az arcából, és Chanelle-re nézett, de ő nem mozdult. Elkezdte róni a hosszokat, s valahányszor a medencének abba a végébe ért, ahol Chanelle feküdt a nyugágyon, nagyokat dobant a szíve.

Amikor kiszállt a medencéből, meglepve látta, hogy még mindig alszik. A napszemüvege lecsúszott, a könyve a földre esett. Vance megtörölközött, aztán odament a könyvért, felvette. Éppen le akarta tenni a nyugágy végére, amikor meglátta, hogy Chanelle kulcskártyája is ott hevert. Nem tudta megállni, megnézte a kabinja számát.

Ekkor Chanelle hirtelen kinyújtózott, és kézfeje erősen a fenekének csapódott. Vance megfordult, és egyenesen a lány meglepett zöld szemébe nézett.

6. FEJEZET

Mit csinál itt Vance Kingston? – jött az első gondolat az álmából riadó Chanelle agyába. Csak egy fürdőnadrágot viselt, a kezében az ő könyvét tartotta, és olyan közel volt hozzá, hogy véletlenül fenéken csapta. Vajon figyelte álmában?

Egyszerre érezte magát bosszúságot, megaláztatást és zavarodottságot. *Rá* aztán tényleg nem számított. Tekintete végigvándorolt a férfi karcsú derekán, izmos mellkasán és széles vállán, aztán a dühítően derűs arcához érkezett.

Felegyenesedett, és levette a napszemüvegét.

– Bocsásson meg? – mondta szúrósan.

– Ezt most kérdezi? – válaszolta Vance ferde mosollyal.

Chanelle csak bámult rá.

– Csak mert nem tudom, szándékos volt-e, de elég keményen megütött. Attól tartok, ebből két foltok lesznek. – Vance grimaszolva tapogatta meg a fenekét.

– Nem volt szándékos – védekezett Chanelle. – De mit keres itt? Gondolom, nem a könyvem akarja kölcsönkérni.

Vance most a könyv borítójára pillantott, és Chanelle rögtön megbánta, hogy szóba hozta. A borítón egy egyenruhás férfi tartott szorosan a karjában egy fűzős ruhába öltözött nőt, mélyen egymás szemébe néztek, a nő haja lobogott a szélben.

Chanelle arca rákvörösre vált.

– Eszembe se jutott – felelte Vance. – Csak leesett, én meg felvettem. – Aztán a hátsó borítóra nézett, s megvillant valami a szemében. – De talán kölcsönadhatná, ha kiolvasta. – Odanyújtotta Chanelle-nek. – Már ha úgy gondolja, hogy tetszene.

Chanelle kikapta a könyvet a kezéből, és maga mellé tette a nyugágyra. Hirtelen ráésmélt, milyen hiányos öltözékben hever itt a férfi előtt; gyorsan keresztbe fonta a karját a mellén.

Vance vigyorgott.

– Na, én megyek. Jó szórakozást a könyvhöz!

Megfordult, és a lift felé indult. Chanelle tekintete széles hátára szegeződött. A jobb lapockáján két tetoválás terült szét: a *Vízöntő* jele, amelyről a hajót is elnevezték. Chanelle képtelen volt levenni a szemét meg-megrezzenő hát- és karizmairól; addig bámulta, míg el nem tűnt a látómezejéből.

Zuhanyzás után Chanelle sötétkék kaprinadrágot és ujjatlan, piros-fehér csíkos felsőt húzott, majd kiült az erkélyre, hogy elolvassa az üzeneteit. Az anyja és a mostohaapja írt neki; küldtek egy fotót is, amelyen a mostohaapja egy plüss koalamackót tart a kezében, amit majd elhoz neki ajándékba.

Chanelle vigyorgott, de a szíve elnehezült. Ilyenkor nagyon hiányzott neki a családja, és végtelenül egyedül érezte magát. Ahogy felnézett a ragyogó kék égre, a szeme bizseregni kezdett, s a következő pillanatban könnyek csordultak le az arcán.

Egyedül van. Egyedül a szorongásával, hogy mit hoz a jövő.

Vajon visszatérhet a munkájához?

Ne sajnáld már magad! – szidta magát. *Inkább élvezd az utat!*

Mély levegőt vett, letörölte a könnyeket, és úgy döntött, hogy így is fog tenni. Első lépés: kiadós reggeli a Galaxis kávézóban.

Amint kinyitotta a kabinja ajtaját, meglepetten felkiáltott, mert valaki ott állt előtte kopogásra emelt kézzel.

Vance leeresztette a kezét, és felemelte a másikat, amelyben Chanelle napszemüvegét tartotta.

– Ezt otthelyeztetted.

Vance a lány arcát fürkészte, és feltűnt neki, hogy az orra és a szeme egy kissé piros. Sírt. Valami

összeszorult a gyomrában. Vajon az exvőlegénye az oka?

– Honnan tudja a kabinszámomat?

Chanelle szabályosan keresztüldöfte a tekintetével, mielőtt elvette a napszemüveget.

– Véletlenül megláttam a kulcskártyáját. – Volt valami a lány arckifejezésében, ami megriasztotta Vance-t. – Jézusom, Chanelle, remélem, nem gondolja, hogy hátsó szándékaim vannak.

Chanelle nem szólt semmit, hanem továbbra is az arcát figyelte.

– Nézze, nagyon sajnálom, ha megijesztettem – mondta Vance rekedtes hangon, karját az ajtókeretnek támasztva. – Én csak vissza akartam adni a napszemüvegét. És ha már itt vagyok, tudni szeretném, hogy jól van-e.

Chanelle megköszörülte a torkát.

– Oké, rendben. Öö, jól vagyok, és... elfogadom a bocsánatkérést. – A szája sarka egy pillanatra felfelé mozdult. – Sajnálom, ha kicsit ingerülten reagáltam.

– Kicsit? – vonta fel a szemöldökét Vance.

– Oké: eléggé – ismerte el Chanelle. – Nem akartam keresztbe lenyelni.

Vance nevetett.

– Érdekes szóhasználat.

Chanelle is nevetett, és zöld szemének csillogása megmozdított valamit Vance-ben.

– Ha már szóba került az evés... nincs kedve velem reggelizni? – tette fel a kérdést.

– Én öö... épp a Galaxis kávézóba indultam – felelte Chanelle, bizonytalanul lépve egyik lábáról a másikra. – Öö, a fürdőszobában hagytam a naptejemet. Úgy terveztem, hogy reggeli után napozom egy kicsit.

– Megvárjam itt?

Chanelle tétovázott, majd vállat vont.

– Jöjjön be nyugodtan. Gyors leszek.

Vance leült a kanapéra, és egy magazint lapozgatott, mialatt Chanelle készülődött a fürdőszobában. Amikor kijött, haját széles, sötétkék hajpánt fogta hátra, ajkán élénkörös rúzs – olyan volt, mint egy klasszikus szépség egy letűnt korszakból: egyszerre ártatlan és érzéki. És az, hogy láthatóan egyáltalán nem volt tudatában, milyen hatást gyakorol rá, még jobban felgyorsította Vance pulzusát.

Chanelle magához vette a táskáját.

– Mehetünk.

Vance az órájára pillantott.

– A Galaxis ilyenkor elég zsúfolt szokott lenni. Mit szólna, ha egy csendesebb helyre mennénk? Mondjuk a Csillagkép klubba?

Chanelle szeme tágra nyílt.

– De oda csak Zodiac Club-tagok léphetnek be – mondta elpirulva. – Én csak egy sima jegyet engedhettem meg magamnak.

– Megígérem, hogy nem fogják kiutasítani – jelentette ki Vance ünnepélyesen.

Chanelle pislogott.

– Nem is tudom... nekem az kicsit drága...

– Természetesen a vendégem – mondta Vance határozottan.

7. FEJEZET

Chanelle ámulva kapkodta a levegőt, amikor belépett a Csillagkép klubba. A teljes mennyezet egy üvegkupolából állt, melyről temérdek kristálycsillag lógott.

Egy pincér üdvözölte és egy ovális, ezüst lábú üvegasztalhoz vezette őket. Chanelle belesüppedt az egyik puha székbe, és hitetlenkedve nézett Vance-re.

– Mintha nem is ezen a világon lennénk – sóhajtotta, és tekintete visszatért a mennyezetre. – Ez több ezer csillag.

– Kétezer-ötszáz, egész pontosan. Nappal visszaverik a napfényt, éjjel pedig egy szálóptikás fényrendszer világítja meg őket. De a kupola nyitható, szóval tiszta éjszakákon az igazi csillagokat is lehet nézegetni.

– Bámulatos – lehelte Chanelle.

A terem közepén ember nagyságú Vízöntő-szobor állt, mely lassan körbeforogva vizet öntött egy medencébe egy aranyszínű amforából. A lány csobogás még nyugodtabbá varázsolta a hangulatot. A márványpadló a kék különböző árnyalataiban ragyogott. Tenger és csillagok... micsoda isteni hely! – gondolta Chanelle.

Amikor visszanézett Vance-re, nem tudta eldönteni, mit lát a tekintetében. Együttérzést? Megdermedt. Lehet, hogy Vance sajnálja, amiért kevés a pénze?

A női vendégek közül néhányan már odafordultak és tetőtől talpig szemügyre vették. Rövid ideig fontolgatta, hogy valamilyen ürüggyel távozik, de aztán a benne lakozó harcos emlékeztette a fogadalmára, hogy élvezni fogja a hajóutat.

Kihúzta magát, és hátravetette a haját. Vance még mindig furcsán nézett rá. Bár tudná, mi járhat a fejében!

Felvette az étlapot, és tanulmányozni kezdte.

– Általában egyedül szoktam reggelizni – jegyezte meg, és szavai kissé keserűbben csengtek, mint amilyennek szánta őket. – Majdnem el se jöttem erre az útra. Jobb szerettem volna olyan vakációra menni, ahol úgy kényeztetnek, hogy nem kell sokat emberek közt lennem.

– De hát azt itt is megteheti – mondta Vance. – Reggeli után bemutatom a spa részleg személyzetének.

– Ööö, köszönöm, de nem kell. – Az is egy csomó pénzbe kerül.

– Kávé vagy tea? – kérdezte Vance.

Chanelle habozott.

– Bevallom, kicsit úgy érzem, nem vagyok ide való. – Vetett egy pillantást a többi vendég felé, majd visszanézett Vance-re.

Vance előrehajolt, és mindkét könyökét az asztalra támasztotta.

– Szerintem viszont nagyon is ide való – mondta bátorítóan. – Ha a pénzre gondol, amiatt tényleg ne fájjon a feje. A vendégem.

– Ööö... hát jó – engedett Chanelle. – De figyelmeztetem: nagyon jó étvágyam van – tette hozzá bizonytalan mosollyal.

Vance egyetértően bólintott, és becsukta az étlapját.

– Helyes! Én a kedvenc reggelimet fogom rendelni: írós-almaszószos palacsintát ontariói juharsziruppal.

– Én mogyorós csokoládékrémmel és ricottával töltöttet kérek – mondta Chanelle.

Mosolyogva néztek egymásra.

A pincér felvette a rendelést, és újra magukra hagyta őket.

– Egyébként hol lakik? – kérdezte Vance.

– Sault Ste. Marie-ben, Ontarióban – válaszolta Chanelle.

Vance bólintott.